

GÖRBE UTON. (Lásd a 139. lapon.)

LII. köt. 9. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. február 28-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

AM.

vas-
re.

—

be a

láh

gya-

-14

gas

lva-

tek.

ályi

jól

agy

cus-

kkal

rde-

löt-

ek ?

stek

for-

szo-

a

kre

szí-

mi

hely

os.

öbl

t a

ezt

most

ny-

ódy

ni a

nk-

vel-

sch

asó-

nek.

lan,

jö-

ők :

—

re :

czy

hü

.

épület.

EGY JÓ KIS FIU TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ONNAN toppant elő Annuska és hová tünt el ismét oly hirtelen? Sem az egyikben, sem a másikban nem volt semmi boszorkányság.

Azon a szomorú estén, mikor Borbála néni rá sütötte Annuskára a tolvajságot, Annuska eleinte valami gonosz álomnak vélte az egészet. Órákig mozdulatlanul ült ott a szobáskájában és törte a fejét, de mind hiába. Teljességgel nem bírta megérteni, ami vele történt. Végre elnyomta az álom. De alig pihent néhány óráig, már hajnal pirkadásakor ismét talpon volt és újra végig gondolta a dolgát, most már nyugodtabban, elszántabban.

— Mind hiába, nem tudom megmagyarázni. Rajtam szárad, hogy tolvaj vagyok. Ha megbocsátják is, mindig gyanús szemmel fognak rám nézni. Mindig csak afféle megkegyelmezett bűnösnek tartanának. Ezt el nem viselhetném. Inkább élek akár milyen szegénységben. Jó anyáskám is szegény volt, de nem engedte, hogy a becsületünkben kételkedjenek.

De mit tehet? Hová mehet?

Hamar kész volt a tervével. Felöltözött és zajtalanul kiosont a szobából. Nem vitt magával semmit a rajta levő ruhán kívül. Nem daczból, haragból hagyta ott minden apró holmiját, hanem mert úgy hitte, hogy mind ez nem illeti meg többé.

— Üres kézzel jöttem, üres kézzel megyek.

A házban még mindenki aludt, de az udvaron a hetes végezte reggeli munkáját; épp kieresztette a teheneket a csor-

dába. A kapu nyitva volt. Annuska észrevétlenül kiosonhatott.

— Budapest nincs nagyon messze, délre oda érek. Egyenest a kertészhez megyek. Árulok újra virágot.

Nem volt most annyira megzavarodva, mint anyja halálakor. Bizott benne, hogy ha nagyon keservesen is, de egyelőre mégis eltengődik valahogy. Csak meg tudjon alkudni a kertésszel.

Ennek a kertésznek a város szélén igen nagy virág-telepe volt. Minden reggel több virág-árus leányka jelent ott meg és aránylag olcsó pénzért tele vásárolta a kosárcáját különféle virággal, hogy aztán az utcán járó-kelőknek egy kis nyereséggel eladogassa. Régebben Annuska is mindig itt szerezte be a virág-készletét s a kertész jól emlékezett a szerény és szelid leánykára.

— Te vagy, Annuska? Hol jártál? Talán máshol szebb és olcsóbb virágot kaptál, mint nálam?

— Ó dehogy! Több hete, hogy nem árultam virágot. Szegény jó édes anyám meghalt és azóta jó emberek tartottak el. De most már újra virágot fogok árulni.. majd csak megélek belőle valahogy.

— No, ideig-óráig megjárja, kivált így nyáron; de csupán ebből bizony bajosan fogsz sokáig megélhetni. Hát hol a kosárcád?

— Kosárcám..? Az... az nincs. És... és pénzem sincs. Ugy gondoltam... ha akertész ur megint olyan jó volna hozzám... van itt a kertben sok munka. Reggel, este ledolgoznom, ha adna kölesön kosarat és pár napig hitelbe virágot. Majd lassankint megfizetném.

A kertész nem volt rossz ember és mikor jót tehetett oly módon, hogy neki

ugy szólván semmijébe sem került, hát mért ne tette volna meg? Ócska kosár akár hány hevert ott, virág pedig százával hervadt el naponként, nem tudta azt soha mind eladni. Ha ad belőle ennek a szegény árva leánynak, semmi kára sem esik.

Jó akaró tréfálkozással mondá tehát:

— Se kosarad, se pénzed? És hitelbe akarsz hozzá fogni az üzlethez? Ez veszedelmes vállalkozás. No de hát próbáld meg. Munka csakugyan akad nálam, de nagyon korán hajnalban és sokszor későn este. Itt köllene laknod. Van egy kis kamrácskám, ott meghuzhatnád magad a nyáron.

— Ó, hiszen ennél jobbat nem is kívánhatnék!

Eképen Annuska ideig-óráig hajlék alá jutott. Még az-nap megkezdte a virág-árulást, de nem a régi helyén, nem a Gabikák lakása közelében, hanem a fővárosnak egészen más tájékán. Még közel sem akart járni a régi helyéhez.

— Gabika urfi még nincs ugyan itthon . . . és ha vele találkoznám, azt nem is bánám . . . ő nem hisz rólam rosszat, az Isten áldja meg azt az aranyos jó kis szívet! De bizonyosan megtudják a többiek is és milyen szemmel néznének rám! Elég nagy a város . . . majd másfelé járok, soha sem látnak többé.

Volt azonban egy másik tájék, amelyet ellenkezőleg minden nap fölkeresett napi dolga után: az az utca, amelyben Kurucz uram lakott. Nagyon vágyódott ezekhez a jó emberekhez; de a hányszor közel jutott a házhoz, mind annyiszor kétség és habozás lepte meg. Hogy fogják majd fogadni? El köll mondania, miért került el a jótevője házától . . . Hát ha nem hisznek

ártatlanságában, ha szintén tolvajnak fogják tekinteni, még talán ki is kergetik?

A vége az lett, hogy nem mert bemenni, vissza fordult. De más nap habozva, tépelődve megint csak megindult.

És egy napon, amint befordult az utcába nem messze kit lát meg? . . .

— Az . . . az a! Gabika urfi! Ó! De hát mi baja azokkal a vásott suhancokkal?

Valóban Gabika volt ott. És ő sem véletlenül került oda.

Gabika nem tágitott attól a gondolatól, hogy a szegény Annuska dolgában tennie köll valamit, ebben pedig csak Kurucz bácsi segítheti meg. Hiszen azért hatalmas rendőr, hogy mindenféle rejtélyes, titokzatos eseménynek kifürkéssze a nyitját és megkeresse, kikutassa az eltűnt embereket. Annuska pedig bizonyosan itt bolyong éhen-szomjan, hajléktalanul Budapesten. Tisztába kell hozni a dolgát.

— Sokszor mondták nekem, hogy jó barátunkat nem szabad elhagyni, mikor bajba jutott. Hát én nem is akarom elhagyni!

És mivel kísérője nem akadt, addig hízelt és könyörgött a mamának, mig nem végre engedelmet kapott, hogy egymaga is ellátogathasson Kurucz bácsihoz. Nem olyan kis fiu már ő, hogy oda és vissza ne találjon, ahol már többször járt.

Nem is volt abban semmi hiba: jól oda talált Gabika abba az utcába, ahol Kurucz bácsi lakott. Már nem is járt messzire a háztól, amelybe be köllött neki térnie, midőn egyszerre csak megállapodott, mert olyasmit látott, amit soha sem tudott megtűrni. Két vásott suhanc gyötört el egy jámbor csacsit, mely egy kordéhoz volt oda kötve és el sem futhatott, védeni sem tudta ma-

gát. Az egyik fiu izmos nagy kamasz volt; a másikra, a kisebbikre, Gabika ráismert: ezzel már épp ilyen fajta dolga volt pár héttel ezelőtt, mikor a kutyácskát szabáditotta meg.

Talán épp ezért az is eszébe jutott, amit akkor Borbála néni mondott. Nem haragosan, hanem barátságos hangon szólt tehát:

— Ugyan fiuk, ne bántsátok ezt a szegény párát!

A kisebbik ficzkó ráismert Gabikára, és izmos társában bizakodva, hetyke fenyegetéssel mondá:

— Már megint bele ütöd az orrod a más dolgába? Elkotrodjál innen, mert mindjárt vissza fizetem, amivel még adósod vagyok a minapi ütlegetért.

— So' se bánd azt, no! szólt Gabika békitőleg. Akkor csakugyan heveskedtem egy kicsit. De nézzétek: van egy tizeském; nektek adom, ha nem kinozzátok tovább ezt a szegény állatot.

— Ide vele!

A kisebbik ficzkó átvette a pénzt, mire a nagyobbik röhögve szólt:

— No jól van, hát te elmehetsz, Misi. Én majd magam mulatok tovább csacsi komával.

És nagyott huzzott a csacsi fülére.

— Ohó! Nem így alkudtunk! pattant fel Gabika. Egyötöknek sem szabad többé hozzá nyulni. Ez csalás volna.

— Micsoda? Még sértegetni mersz? rivalt rá a durva ficzkó. Iziben takarodjál innen, különben megkeserülöd!

Gabika azonban, igazsága érzetében, nem tágitott, sőt vakmerően szembe szállt a sokkal erősebb sühederrel. Szó sem lehetett róla, hogy birjon vele, s a durva ficzkó

nagy lóditással messzire az utcza kövezetéré lökte Gabikát. Már ekkor elestében nagyon megütötte Gabika a fejét, kezét-lábát és föl sem birt gyorsan ugrani; pedig látta, hogy sebesen robogó kocsi készül rajta keresztül gázolni. Oly hirtelen röpült Gabika oda az ut közepére a kocsi elé, hogy a kocsis már meg sem állíthatta a vágató lovakat; még egy szempillantás... és Gabikának talán örökre vége.

De ebben a végső veszedelemben halk sikoltás hallatszott... aztán mint a villám suhant egy leány-alak a lovak elé, fölemelte Gabikát és elvonszolta az utból. Olyan gyorsan mégsem tudta megtenni, hogy az egyik ló patkói ne érhék őt is, Gabikát is. Elestek mind a ketten, de már oldalvást, a kocsi kerekerei nem érhették. A leányka erős zuzódásokat kapott ugyan, de talpra ugrott és aggódó gyöngédséggel hajolt le.

— Gabika urfi... kedves Gabika urfi... álljon fel... már nincsen semmi baj!

— Annuska! Te mentettél meg? Ó... segits... nem tudok fölkelni!

De Annuska segítségével valahogy mégis talpra állt.

Inkább vitte, mint vezette Annuska a tántorgó fiut. S jó szerencse, hogy a Kuruczék lakása egészen közel volt, mert Gabika már-már össze rogyott. Annuska ölbe kapta és úgy vitte be.

Mialatt Kurucz uram és a felesége Gabikával foglalkoztak, Annuska eltávozott. Nincs itt most ő rá szükség. És mikor künn volt, sohajtva gondolá:

— Kurucz bácsiék most találkozni fognak a Gabika urfi szüleivel és legelőször is tőlük tudják meg, milyen gyanuba keveredtem... Persze el is hiszik... most már nem mehetek hozzájuk.

Egy-két órával az után, hogy Kurucz bácsihoz került, Gabika már otthon volt. Maga Kurucz uram vitte haza. Mihamar ott termett az orvos is és alaposan megvizsgálta a beteget.

— Erős zuzódások, de semmi komoly veszedelem, mondá. Néhány napig bizony megfekszí kis vitézünk az ágyat, de aztán talpra állítjuk. Katona dolog.

Másnap Gabika már csakugyan jobban volt, úgy hogy szép rendjében elmondhatta

balul végződött sétája történetét. A mama gyöngéd szeretettel simogatta meg és szemre hányólag mondá:

— Lásd, te kis nyughatatlan portéka, mit avatkozol mindig holmi kutyák, csakik dolgába? Most aztán megszenvedsz miatta.

— Ó, azt nem bánám! Csak azt sajnálom, hogy ott voltam Kurucz bácsinál, mégsem beszélhettem vele. Kedves mamácskám, hát ha . . . hát ha Kurucz bácsi el-

A KIS IDOMÁR. (Lásd a 134. lapon.)

jönne ide hozzám? Ha izennénk neki, talán meglátogatna.

A mama szívesen teljesíté kis betege kívánságát, Kurucz uram pedig nem kérette magát. Hívás nélkül is elment volna, hogy kedves kis barátja állapotáról tudakozódjék. A következő napon tehát, mihelyt a szolgálatból szabadult, beállított Gabikához, ennek nagy örömére.

De nem nagyon örült Gabika, mikor megtudta, hogy Kurucz bácsi már értesült az Annuska dolgáról és bizony-bizony nagyon oda hajlik, hogy elhigye a vádat.

— De ne higye, Kurucz bácsi! szólt Gabika élénken. Nem igaz, nem lehet igaz! Én mondom, és Annuska is mondja, pedig ő sem hazudik soha.

— Csak hogy ott találtak ám mindent a ládájában.

— Valaki más tette oda . . . mondta is Annuska.

— Jaj, fiatal ember, szólt Kurucz bácsi félig tréfásan, soha sem fogadjuk be konstáblernak, ha oly könnyen elhiszi, amit a bűnös mond. Ugyan ki tette volna oda azt a lopott holmit? Volt Annuskának valami ellensége, haragosa?

— Azt . . . azt nem tudom. De hiszen Kurucz bácsi azért rendőr, hogy kiderítse. Csak el ne tünt volna Annuska! De a néni nagyon haragudott, Annuska nagyon megijedt és elment. Hanem itt van valahol Budapesten . . . hiszen ő mentett meg. Csak meg köllene találni. Talán ő nyomra tudna vezetni.

— Hm! Nem sokat bizom hozzá. De magam is szeretném, ha Gabika urfnak volna igaza. No, majd gondolkozom, tehetek-é valamit. Persze, legelőször is Annuskával köllene beszélnem, hogy kivallassam. De hol találom?

Közelebb találta, mint hitte. Amint kilépett a házból, az est-homályban is ráismert egy leánykára, aki ott ólálkodott a kapu közelében. Annuska volt az. Váltig szeretett volna megtudni valamit a jó Gabikáról s azon törte a fejét, hogy beoson a házba és tudakozódik a házmestertől.

— No, csak hogy megcsiptelek! szólt Kurucz uram s kézen fogta.

— Jaj Istenem! kiáltá Annuska remegve. Ó, Kurucz bácsi, én nem vagyok tolvaj . . . ó! . . . ne csukjanak be!

— Velem jösz. No, ne félj, csak a lakásomra. Ne legyen Kurucz rendőr a nevem, ha ki nem sütöm az igazat!

(Folytatása következik.)

A KIS IDOMÁR.

(Képpel a 133. lapon.)

ALLAT-sereglete van
Vitézi apámnak —
Szelídítője ő
Sok vad oroszlánnak.

Megjúhoz előtte a
Tigris, jeges-medve;
A parancs-szavára, mind
Sorakozik rendbe.

Az ő lánya vagyok én,
Lánya a vitéznek.
Csak hogy apró vadakat
Szelídíték én meg.

A fundlandi nagy kutyát
Csak is én tanítom —
S hátán a kis páviánt
Szint' én idomítom.

A vén Murzuk eltüri
Ha az a csöpp sátán
Ugrándozik veszettül
Az ő széles hátán.

Elég ha a szememmel
Merőn rá tekintek —
S türi, ha a korbáccsal
Néha rá legyintek.

Nap-nap után így folyik
A tanító-leczke:
Becsületet valljanak
Elő-adó este.

Leczke után ki is jár
A jutalom bőven;
Így van ma, így holnap is,
S így lesz a jövőben.

S engem is vár jutalom —
Bár nagy lánynak látszom,
Leczke után boldogan
A Viczánmal játszom.

DANIKA KIRÁNDULÁSAI.

(Képpel a 136. lapon.)

IV. Felhő tündér.

DANIKA, ébredj! Eljöttem értted s ha tetszik, azonnal indulhatunk. Még jóformán el sem szenderült Danika, mikor egy este, lefekvés után, e szavakat hallotta és egyuttal olyan formát érzett, mint ha valaki nedves kézzel érintette volna az arcát.

Fölpillantott és ráismert a Nyugati Szélre.

— Jaj de jó, hogy eljöttél! Hová megyünk?

— Nem messze vár Felhő tündér és szívesen lát. Jól beburkollak ebbe a takaróba . . . így ni . . . aztán fölviszlek hozzá.

— Nagyon örülök, hogy épp te jöttél! érttem. Kissé nyirkos vagy ugyan, de mégsem olyan hideg és hirtelenkedő, mint a bátyád, az Északi Szél. Mikor vele jártam, oly sebesen nyargaltunk, hogy szinte kifogyott a lélekzetem.

Ezalatt már messze künn jártak és lassanként egyre följebb emelkedtek. Nem sok idő telt bele, már célhoz is értek s a Szél letette Danikát egy szelid, nyájas, fiatal Felhő tündér ölébe.

— No eljöttél, Danikám? Nagyon szép, hogy nem röstelted. Ó, ó! Az a gondos Nyugati Szél hogy bepólyázott! Persze, attól félt, hogy itt nálam majd átázol. Pedig tudhatná, hogy nálam nem fenyeget ez a veszedelem, az én érintésem senkit és semmit sem tesz nedvessé. Tudod-e, ki vagyok én? (Lásd a képet a 136. lapon.)

— Felhő, azt tudom.

— De melyik? Mert sokan vagyunk ám és mind-egyikünknek más-más a szokása

és tulajdonsága. Én az esti vagy éjjeli felhő vagyok és meleg napokra következő csöndes tiszta estén keletkezem a levegőben levő pára lehüléséből; az éj folyamán sűrűbbé válok, de reggelre szétfoszlok, elenyészek, a páráim szét oszolnak. Mert én is mint minden felhő, igen, igen parányi víz-részecskékből való vagyok. De azért nem szabad engemet az eső-felhővel össze tévesztened, aki közeli atyámfia, de rendszeren fekete vagy piszkos-szürke, amit talán már észre is vettél, ha esős időben föltekintettél a magasba.

— Ó igen, sokszor láttam ilyen csunya szürke felhőt. És olyan közel látszott, mint ha nem is lebegett volna nagyon magasan.

— Eltaláltad. Az eső-felhő alig öt-hat ezer lábnyi magason van a föld fölött.

— Ó, hiszen az roppant magasság!

— Dehogy! Nekünk felhőknek az csekélység. Az eső-felhőn kívül a többi nem is szeret oly alant járni. Például mindjárt a közönséges nyári felhők is legalább még egyszer akkora magasságban röpülnek. Ismered őket?

— Nem tudom . . . nem igen.

— Nagyon nagy darab felhők és egymás hátára tornyosulnak, mint ha nagy hegységek volnának egymásra rakva; a szélök pedig mintha ki volna rojtolva. Kisérd figyelemmel napszálltakor és látni fogod, mint emelkednek egyre följebb és terjeszkednek szét. Gyakran, de nem mindig, eső-felhő válik belőlük. Ha azt látod, hogy nem igen nagyok az egyes darabok és szép szabályos alakúak, akkor más napra száraz meleg időt jósolhatsz: ellenben ha nagyon nagyok és ha a szélükről rojtos foszlányok szakadoznak el, akkor esőt várhattok.

— De jó ezt tudnom! Majd hasznát veszem, ha kirándulásra készülünk. Szerenese, hogy még olyan magasban is meg lehet őket látni.

— Láthatsz még nagyon sokkal magasabban röpdülő felhőket is. Például a fodoros és bárány-felhők gyakran 25 – 30,000

lábnyi magasságban lebegnek a föld színe fölött.

— Ó! Hiszen az magasabban van a lomniczi csúcsnál is!

— Bizony: három lomniczi csúcsot is egymásra rakhatnál, mégsem érnél hozzájuk. Bátor lég-hajósok azonban jártak már

— TUDOD-E, KI YAGYOK ÉN? (Lásd a 135. lapon.)

olyan magasan. Ott, a levegő ritkultsága miatt, olyan hideg van, hogy a felhő vízrészecskéi még nyáron is és még a forró égövi tájakon is, mindig megfagyott állapotban, azaz: hó alakjában vannak együtt; de mire alantabb levegő-rétegbe érnek, esővé olvadnak. Ha ilyen felhőt látsz, leg-

többször esőre készülhetsz. Ugy gondolom, azt már tudod, hogy az eső mire jó?

— Hogy ne? Sokszor hallom apácskától . . . de még magam is segítek néha a kertésznek locsolgatni, mikor sokáig tart a szárazság. Eső nélkül eltikkadnak a növények.

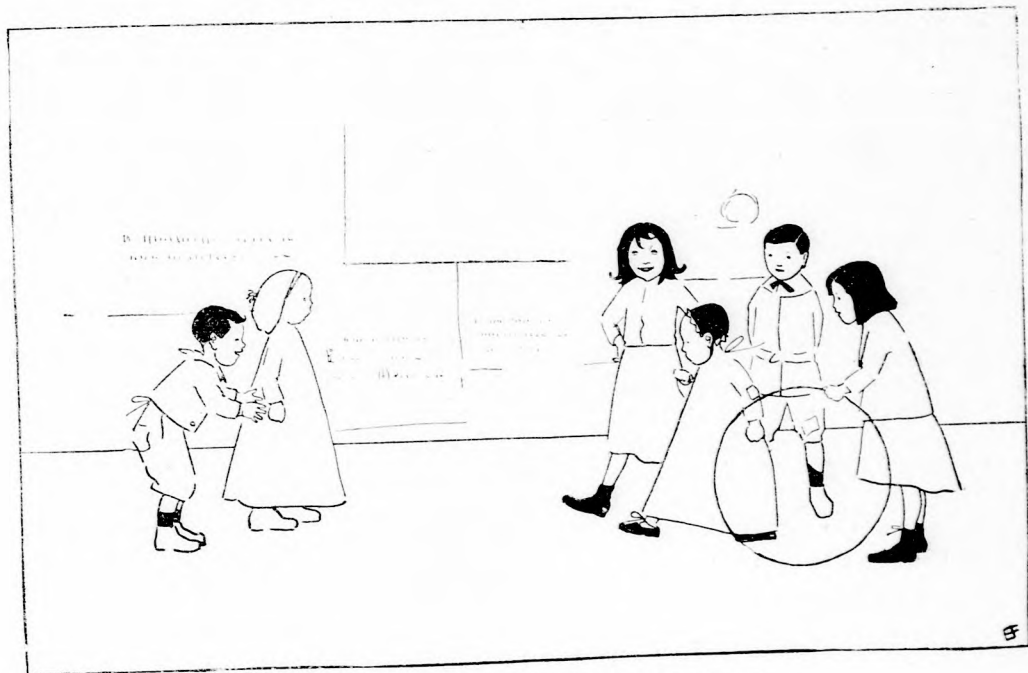
— Helyes. Láthatod tehát, hogy mi felhők jó barátaitok vagyunk, mert mi adjuk az esőt.

— De nem minden felhő ad ám esőt!

— Nem mindjárt, de előbb-utóbb mégis minden felhő eső képében száll le a földre. Ámde addig is sok jó szolgálatot tesz nektek.

— Ugyan? Szeretném tudni, mivel?

— Azzal, hogy a tulságos meleget mérsékli, a tulságos hideget csökkenti. Nyáron a magasan lebegő felhő fölfogja a nap sugarát és nem engedi, hogy agyon perzselje a föld növényeit. Mikor meg hidegek járnak, akkor az alacsonyra ereszkedő felhő nem engedi, hogy a földből fölaradó meleg

VASÁRNAP DÉLUTÁN. (Lásd a 138. lapon.)

nagyon is elszálljon. Tavaszkor, midőn kései fagy fenyegeti a már fejlődő vetést, virágzó fát: megőrül a gazda, ha látja, hogy felhő ereszkedik a tájra; tudja, hogy az legtöbbször elhárítja a fagy veszedelmét, nem pusztul el a jó gyümölcs, a gazdag vetés.

— Ó, így hát szeretni foglak titeket, kedves felhők! Csak az sajnálom, hogy igazában nem látom, hogyan születik az eső.

— Azt nem mutathatom meg, mert én, mondtam is már, csak amolyan frissen sült, azaz frissiben össze gyülemlett esti felhő vagyok. De majd szólok a három testvéremnek: a Pára, Kőd és Eső testvéreknek, engedjék meg, hogy egyszer valamikor el látogass hozzájuk.

— Nagyon jó lesz! Csak ne sokáig várassanak!

— Majd megmondom nekik. Most pedig itt van Nyugati Szél barátunk, haza visz. Isten veled.

— Köszönöm szépen a szives fölvilágosításokat!

Reggel Danika későcskén ébredt föl s vigan mentegetőzött.

— Messze jártam az éjjel, mamácska, messze a felhőkben.

— Tudom, tudom, az álom felhőiben. bőlintott rá a mama.

VASÁRNAP DÉLUTÁN.

(Keppel a 137. lapon.)

GURULJON a karika!
Majd elfogja Laczika,
Utána a Marika,
Azután a Gabika,
Gabi után Karika.
Közben tanul járni a
Pipi-piczi Sárika.
Egy, kettő, három, négy —
Hej Sárika, hova mégy?
Megyek, megyek Bukariba...
Laczi bátyám karjaiba, hopp!

BÜVÉSZET.

(Képekkel a 140. és 141. lapokon.)

I. Fölfelé guruló karika.

LÁTTATOK már golyót vagy karikát, mely minden lendítés nélkül, a maga jó-szántából gurult fölfelé a lejtőn és fölérvén, megállt, nem gurult le? Nem igen láttatok, és ha a legkomolyabb tudóst kérdezitek is; meg, azt fogja felelni, hogy az lehetetlen is, semmiféle tárgy sem gurul a maga jószántából fölfelé, hanem mindig csak lefelé.

Nos hát: mutassuk meg, hogy egy kis bűvész-fogással a karika fölfelé fog gurulni, aztán megáll, semmikép sem gurul vissza.

Kemény, de könnyű papirosból szabályos karikát készítenek, mely össze lapulás nélkül guruljon, mint az abroncs. Belső

oldalának egyik pontjára valamely kicsiny de nehéz tárgyat ragasztunk: ólom-darabkát, nagyobbaeska ércz-gombot vagy akár csak egy darab pecsét-viaszt. Most már a karikát rá állítjuk a szeliden emelkedő sakra, minőt a rajzon a könyvekre támasztott vonalzó mutatt. Az elhelyezésnél gondosan ügyelünk, hogy a karika belsejébe ragasztott súly fönn legyen, még pedig kissé az emelkedő sík felé eső oldalán. Magára hagyjuk a karikát és ez nyomban megindul még pedig fölfelé.

Ezt a látszólagos csodát persze az a kis nehezék okozza, mert a karikának azt az oldalát lefelé nyomja. És mikor a nehezék leérkezik a lejtős sík színére meg is állítja a karikát, nem engedi, hogy leguruljon.

Ha a produkeziót olyan egyszerű karikával mutatjuk be, amilyen a rajzunkon látható, akkor a nézők hamar kitalálják a titok nyitját, mert észre veszik az oda ragasztott nehezéket. Jobb tehát ha zárt dobozt használunk, melybe a közönség be nem láthat. Hogy pedig minden akadozás nélkül végezhesük a produkeziót, a doboz külsején valami kis jelt csinálunk azon a ponton, ahol a nehezék van oda ragasztva. Így azonnal kellő módon állíthatjuk a dobozt a lejtőre és az olyan néző, aki nem ismeri a doboz titkát, álmélkodni fog a csodán, hogy van karika, mely a maga jószántából fölfelé gurul.

*

II. A buvár tojás.

Hideg nap kell hozzá, hogy bemutatassuk ezt az érdekes produkeziót. Előbb azonban gondosan el köll készítenünk a hozzá valót, ami nem sokból áll.

Egy tojásnak a két végén kicsinyke lyukat furunk és ezeken át kiürítjük a tojás tartalmát. A lyukacsokát viaszszal jól betapasztjuk, hogy víz ne nyomulhasson a tojásba, az egyik lyukacsokába pedig egy-uttal vékony drót-horgot erősítünk, melyre alkalmas kis nehezéket akasztunk. (Lásd a képen a jobboldali ábrát.) Az így elkészített tojást a szobában, ahol

a meleg tüz fokon fölül van, vízzel megtöltött, bő torku (befőttes) üvegbe tesszük és a horogra akasztott nehezéket (még többet adva hozzá vagy pedig elvéve belőle) olykép szabályozuk, hogy a vízben lebegő tojás alatt a nehezék éppen csak érintse egy kicsit a tojás fenekét s a nehezéknek legcsekélyebb könnyítése esetén a tojás mindjárt fölemelkednék a víz színére.

A készüléket meleg szobában mutatjuk be, fölvetve a kérdést: mit kell tenni, hogy a tojás az üveg fenekéről fölemelkedjék, egy ideig az üveg közepén lebegjen, aztán ismét leszálljon, anélkül, hogy hozzá nyulnánk vagy az üveget erőszakosan rázogatók?

Kevesen fognak akadni, akik kitalálják. Pedig a megoldás igen egyszerű: szép csöndesen fölvesszük az üveget és kitesszük a hideg szabad levegőre. Itt a tojás csakhamar megmozdul és egyre följebb emelkedik. Aztán megállapodik és mozdulatlanul lebeg egy kis ideig. Végre ismét megmozdul és megint leszáll az üveg fenekére.

Most ismét azt kérdezzük: mit kell tenni, hogy a tojás ismét elje ezt a fölemelkedést és leszállást? Megint lesz sok fejtörés, pedig a megoldás ismét nagyon könnyű: vissza vesszük a meleg szobába. Itt a tojás újra fölemelkedik, egy ideig az üveg közepén lebeg, aztán visszaereszkedik a fenékre.

A buvár tojás ez önkéntes mozgásának a titka abban rejlik, hogy a víz akkor legsűrűbb, mikor 4 fok hideg. Akár melegebből hűl le, akár hidegebből melegszik föl: a 4-dik fokig mindig sűrűsödik; de azután, ha még melegebbé vagy még hidegebbé lesz, megint ritkul. A tojás pedig, mikor a víz sűrűsödik és nehezedik, fölemelkedik az üveg fenekéről, de megint vissza száll oda, mikor a víz ritkulni és könnyebbedni kezd.

GÖRBE UTON.

— Diák-émlékeiből elmondja *Döme bácsi*. —

(Képpel a czimlapon.)

A őszülő szakálatom látjátok, komoly szavamat halljátok, talán el sem hiszitek, hogy én valaha görbe uton jártam, még ha diák koromban is. De biz' az, mi tőrés-tagadás, megesett rajtam akkoriban. Mert volt egy idő — no, szerencsémre nem igen hosszú idő — amikor nem igen mutogattak rám, ha a jó diák példa-képére akartak rámutatni.

Nem nagy gyönyörűségemre szolgál, ha eszembe jutnak akkori élményeim; mert rajtam is beteljesedett, hogy görbe uton verembe jut az ember. Nem akartam én sem elhinni, míg nem végre egy sátoros ünnepen szerencsésen bele buktam a verembe. Pajtásaim nevettek rajta, ma már én is nevetem; de akkor inkább sírásra hajlott a szám széle.

Nevelő-intézetben tanultam, sokad magammal. Azaz, tanulnom kellett volna; de én mindig a könnyebb végét fogtam a dolgnak, sőt akár hányszor gunyoltam is az olyan pajtásaimat, akik nagyon rajta voltak, hogy megnyerjék a tanárok és nevelők tetszését. Ebből aztán az következett, hogy mikor egyik ünnepi szünet-idő közeledett, az igazgató így szólt:

— Döme fiam, nagyon sok van a rovásodon. Ha rövid idő alatt jóvá nem teszed, nem bocsátlak haza az ünnep-napokra.

És mire az ünnep beköszönt, csakugyan kimondta rám a szentenciát, hogy nem mehetek haza.

Ez tulajdonképen nem volt valami nagy csapás, mert csak a közel lakók rándultak arra a néhány napra haza. De én már előre nagyszerű terveket csináltam: mily pompásan fogok otthon mulatni!... s most ez mind füstbe menjen! Keserves képet vágtam, pajtásaim ingerkedtek velem s egyszerre aztán elszántan kiáltam:

— No, hát azért is megmutatom, hogy otthon fogom végig mulatni az ünnepet,

akár engedi az igazgató ur, akár nem
Kérem is én tőle!

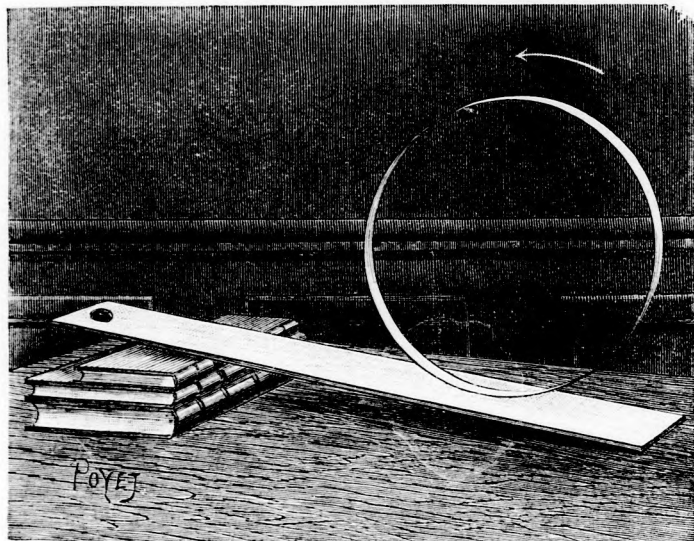
— Ne beszéljen így, Döme urfi, szól
az iskola-szolga. Kikapna, ha az igazgató
ur megtudná.

Nem is szóltam többet, de a tervemmel
hamar elkészültem. Az-nap reggel pedig,
mikor pajtásaim közül többen haza indultak,
végre is hajtottam a tervemet.

Még mindenki aludt a házban, mikor
fölkelttem, zajtalanul felöltöztem és elő vet-

tem a kis batyut, melybe holmi félre tett
kiflit, almát gyűjtöttem utra-valónak. Nem
volt sokra szükségem, szüleim alig harmad-
fél órányira laktak. Villás reggelire otthon
leszek. Két-három órai gyalogolás... mi
az a jó lábu, fűrgé diáknak?

Az intézet kapuja csukva volt ugyan,
de ezzel előre számoltam. A kapus ugy
sem eresztene ki. De mire való az ablak,
kivált mikor a kertre nyílik, a kert rácsos
kerítésén pedig akár hányszor tréfából is

BÜVÉSZET. I. Fölfelé guruló karika. (Lásd a 138. lapon.)

átmásztunk. Kiugrottam az ablakon, sze-
rencsésen kijutottam a kertből, és nagyot
nevettem.

— Lám, még korábban indulok, mint a
többiek.

Szaporán gyalogoltam vagy egy óra hosz-
záig. Azután leheveredtem és falatoztam,
meg egy kicsit elgondolkoztam.

— Ki kell találnom valami mesét, mert
apám alkalmasint fürkészni fogja, miért

jövök így gyalog szerrel? No, majd eszembe
jut valami.

Nem akart semmi okos, elhihető mese
az eszembe jutni, s hosszú pihenés után
ismét fölkerekedtem. A második órai gya-
logolás már nem volt olyan kellemes, a
harmadik órában pedig már ugyancsak
elfáradtam.

— No, de most már mindjárt otthon
leszek. Ez már a mi határunk... Apám-

nak majd azt mondom, hogy egyik pajtásom kocsiján jöttem ide a határig. De ni... ott jön a Jancsi kocsisunk... Hé! Jancsi! Hová?

— Az ifjur elébe jöttem.

Ezzel karon fogott és nagy csodálkozásra egyet pöndörített rajtam.

— Tessék csak vissza fordulni. Megyünk vissza az iskolába.

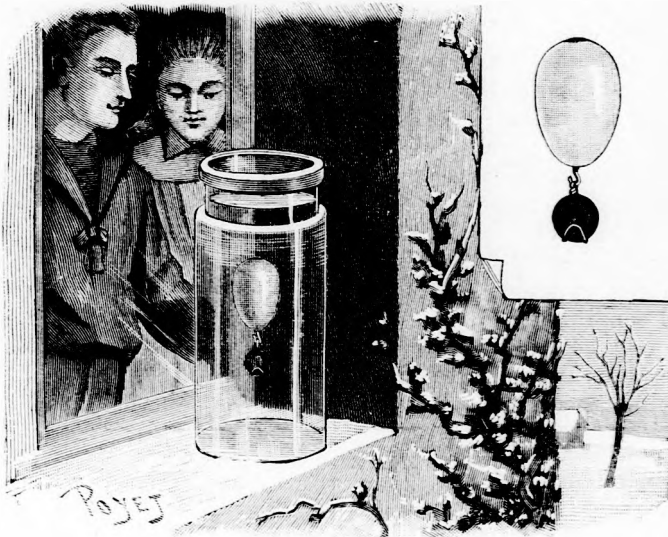
— Megbolondultál, Jancsi? Mit fecsegsz? Eressz!

— Dehogy eresztem. Olvassa el ezt, ifjur.

Egy kis czédulát vett elő a mellénye zsebéből. Ráismertem az apám irására. Ez volt ráírva:

»Döme fiam! Megparancsoltam Jancsinnak, hogy ahol talál, fogjon el és kísérjen vissza az intézetbe. És meghatalmaztam, hogy ha ellenkeznél, fenyítsen meg!«

Jancsi csakugyan veszedelmesen suhogtatott egy erős vesszőt.

BÜVÉSZET. II. A buvár tojás. (Lásd a 138. lapon.)

— Elolvasta, ifjuraeskám? No, hát csak annyit mondok, hogy nem szívesen tenném... de ha éppen muszáj volna, hát a nagyságos ur azt parancsolta...

És újra suhogtatta a vesszőt.

Elképedtem, álmélkodtam, nem értettem a dolgot. Elfognak utközben, csufosan visza tolonczoznak, haza sem jutok, hanem szégyen-szemre vissza az intézetbe! Borzasztó, rettenetes!

Sirtam, tomboltam; de Jancsi, aki kemény, katona-viselt ember volt, ezzel édes keveset törődött.

— Sirni szabad! Ezt nem tiltotta meg a nagyságos ur. De induljunk szaporán, messze van ám a városig.

— De én már nem bírok annyit gyalogolni. Fáradt vagyok... ha már vissza köll mennem, kocsin akarok menni.

— Nincs kocsi. Gyalog jött, gyalog megy.

Megindult, húzott maga után, mennem köllött. No ezt a sétát soha sem felejttem el! Már igazán fáradt voltam s az a Jancsi oly szaporán lépegetett, mint ha most is baka lépésben masirozna. Kétségbe voltam esve, sohajtoztam, jajgattam.

— De hát mért teszik ezt velem? Mi történt? Honnan tudták, hogy jövök?

— Telegráf is van a világon, urficskám, felelt Jancsi mosolyogva.

Vagy ugy! Erről megfelledeztem. Most már mindent értettem. Az intézetben hamar észre vették szökésemet, telegráfoztak apámnak s kész volt az én csuf vereségem.

Dél mult, mikor holtfáradtan, lihegve, szégyenkezve megint ott voltam az intézetben. Jancsi levelet adott az igazgatónak, aztán tisztesség-tudóan köszönt.

— Boldog ünnepet kívánok az urfinak!

No, az volt ám a boldog ünnep! A fiuk körül fogtak és hahotázva faggattak: hol jártam, hogy mulattam? Szinte örültem, mikor az igazgató kimondta rám az ítéletet, hogy az egész ünnepi szünetet az áristom-szobában kell töltenem. Ott legálabb nem csufol senki.

Persze, csak egy-két óráig örültem. Azután már szerettem volna kijutni; de ebből semmi sem lett. Másnap, harmadnap, negyednap is ott busongtam, sovány böjtű koszton s tömérdek leczkével, nehéz írásbeli dolgozatokkal küzködve büntetésül. Egyik nevelő minden órában be-bejött s ettől aztán szörnyű elkeseredésemre tudtam meg, mi történik oda künn, mit csinálnak pajtásaim. Vigan voltak. Az igazgató gondoskodott, hogy akik itt maradtak, jól töltsék az ünnepet. Rendeztek kirándulásokat, nagy játékokat, volt bőséges lakoma, sok jó kalács, — én pedig tanultam, dolgoztam és száraz kenyeret rágtam.

Végre, végre elmúlt az a boldogtalan ünnep. Kiszabadultam. Persze, hetekig bosszantottak azzal a kérdéssel: »Dömikém, hogy mulattál az ünnep alatt?« De végre nem bántam.

— Jól van, megérdemeltem. De ha már így megszenvedtem, hasznom is lesz belőle.

Engem ugyan senki sem lát többé görbe uton!

Ezt meg is tartottam és nem bántam meg.

Találós kérdések.

1. Mikor lehet vizet szitában is vinni?
2. Melyik a legerősebb állat a világon?
3. Akinek több a lába, mint a csizmája hány annak a csizmája?
4. Melyik országban nincs, nem is volt, nem is lesz soha senki gonosz?

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Irta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*; képekkel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 7-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	R	A	B
R	I	G	Ó
A	G	Á	R
B	Ó	R	A

Helyesen fejtették meg: Szathmáry Anta, ifj. Körösi Károly, Joó Istvánka, Hollaky Ferencz, Nékám Ervin, Kocsis Gizella, Rechnitz Marczó, Bucusi János, Freund Imre, Roth Pál, Granitz Manó és Ödön, Demjén István, Schwarz József és Béla, Perci Imre, Keresztély Ernő, Háger Rikárd, Győry Géza (örömmel értesültem, hogy már talpra álltál. *F. b.*), ifj. Csorba Menyhért, Jurenák Ferencz, Rosenfeld testvérek, Poetschacher Gusztáv, Hirsch Olga (nagyon girbe-gurbán dülöngélnek a soraid; támogasd meg őket egy igen egyszerű eszközzel: vonalozd meg a papirost. *F. b.*), Altstock Hugo, Peláthy György;

Hana M
Steiner
ird ki.
Almásy
Jolán é
Vancsó
Margit
Haupt-
Probst
F. b.)
Olga, Z
Pista é
Schvar
Lajos,
Szamel
Gyula,
Erzsi
Béla,
Badics
Schwa
ki! *F*
Józsi
Pirosh
Dezso
Bódy
megfe
rátér
amely
ha or
meg.
Zsom
Ernö
Káro
és M
Imre
Dege
Mar
meg
nem
Kál
Ern
Irm
Laj
stei
Kuz
Im
Má
Fur
Vil
Ma
Cse
Thu
Ber
Ko
irá
Mo
Er
Iva
Er
Já

Hana Mariska, ifj. Münnich Aurél, Végh Arthur, Steiner Jancsi (vagy Fancsi? A nevedet tisztán ird ki. *F. b.*), Herczegh Malvina, Nagy Béla, Almásy Georgine, Kis Károly, Pick Margit, Spitz Jolán és Dezső, Lányi Rudolf, Angermayer Béla, Vancsó Anna, Müller Henrika, Barsi Dezső, Lakner Margitka, Fuchs Lilly, Kerbolt Ilonka és Váli, Haupt-Stummer Gertrud, Lipót és Ágoston, Probstner Arthur, Kovásznay Antal (magad ird! *F. b.*), Bohrandt Lajos, Gaszner Ilonka, Schippert Olga, Zagróczky Bözsi, Lipovniczky Ernő, Kégl Pista és Gyuri, Danielisz Margit, Pisny Pistika, Schwarcz testvérek, Mérey Ágosta, Weinberger Lajos, Deseffly István, Pilz Erika és Felice, Szamek Margit, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Máder Iduska, Lázár Mariska, Szilágyi Erzsike, Havas Margit, Lamberger István, Fischer Béla, Medovarszky Mátyás, Deutsch Erzsike, Badics Gizella, Várszeghy Jancsika, Degel Sándor, Schwartz Lella (vagy Ella? nevedet tisztán ird ki! *F. b.*), Przybilla Jenő, Glósz Irma, Korbuly Józsi, Esterházy Erzsébetke, Fazekas Ida és Pirooska, Dénes Pista (a te írásod? *F. b.*), Sántha Dezső, Wettstein János, Toldi Ilonka és Ferike, Bódy Ödön (mért nem a leveledben közlöd a megfejtést? A 3 üresen maradt lapra jobban rátért volna, mint arra a kis rongyoeskára, amelyre irtad. Pedig ugy-é rosszul esett volna, ha onnan kivész, amítöl csak a véletlen mentette meg. *F. b.*), Duma Erzsike, Kovács Miczi, Szász Zsombor, Könyöki Ilona, Csikvári Katinka és Ernő, Magassy Emil, Rátz Ottó, Bolyó Pálma és Károly, Hrebenda Paula és Anna, Szöllösy Ádika és Marietta, Armuth Erzsé, Weisz Béla, Pick Imre, Marczel és Egon, Fleischmann Erzsé, grf. Degenfeld Ilka, Graefl Paula és Márta, Magyar Mariska, Mándy Thyra (ha nem találtad nevedet a megfejtök jegyzékében, bizonyos, hogy leveled nem jutott hozzám. *F. b.*), Ungar Bandi, Diémár Kálmán, ifj. Jákó János, Sternberg Anna, Bogay Ernő, Schwarcz Rózsika, Boros Emmike, Löbl Irma, Koronhály Zoltán, Lányi Andor, Robert Lajos, Halbrohr Margit, Szabó Kornél, Edelstein testvérek, ifj. Szikula Andor, Molnár Lajos, Kuzma Albi, Virág Juliska, Forró Bálint, Zubor Imre, Mátyás Miczi, Vatay Miczi, Bachrach Mátyás, Samek Klementina, Virághalmy Juliska, Furman Jancsika, Motesiczky Lénárdka, Réty Vilma és Miczi, Fromm Hermina, Schweiger Margit, Rózi és Móriecz, Fáy Endre és Árpád, Cservenák Margitka, ifj. Gillemot Lajos, Pető Iluska, Engel Ödön, Kövesi Jenő, May Róbert, Berecz Kálmán, Friedman Józsi, Cselesnik Lajos, Korbuly Géza és Domokos, Kövér Miczi (a te írásod? *F. b.*), Astleithner Arthur, Freyler Editke, Molnár Katicza, Gallatz Imre, Nagy Lenke és Ernő, Badinyi Gyula, Kalmár Rózsika, Meszlény Iván, Kósch Ernő, Jablonszky Etelka, Millány Emma és Béla, Krausz Géza, Szalkai Bandi, Jármay Elek, ifj. Wolf Gyula, Haydin István,

Kazy Livia, Flesch Károly, Sztrakoniczky Károly, Okolicsányi Marcsa, Sier Friczike, Kossaczky Gyula, Krivány Dini és Jankó, Piller Géza, Scheer József, Görgey József, Teőke István és Gyuri, Engelmann Jenő, Madarász György, Moldován Laczika, Schoedl Miczike és Ervin, Marczali Bözse és Póli, Katrenyák Mariska, Havas László, Sármezey Miczi és Annuska, Loósz Dezső, Schiller Frigyes, Vállas Ilonka, Kvaszinger Margitka, Witt Laczika, Flegmann Márta, Angyal Irma, Subert Margit, Steuer Loránt, Illés Mihály, Rosenfeld Irén és Pali, Irányi Pista, Czeloth Irénke, Grubits Mariska, Boér Sarolta és Lajoska, Záborszky Mariska és Dezső, Kocsis Zoltán, Roheim Rózsika, Glückseel Irénke, Enders Olga és Ida, Mózes Károlyka, Doboczky Mariska és Rózsika, Dorgó Mariska, Robitsek Anna, Fejér testvérek (irhattok levelező-lapon is. *F. b.*), Riesz Zoltán, ifj. Medveczky Károly, Rimay Erzsé, Winkler Edith és Margit, Éder Gabika, Róbert és Elemér, Kerpely Jenő, Bruck Imre, Ghyczy Józsi, Nyáry Ida, Dukesz Anna és István, Heszke Irma, Gál Pista, Weszter Béla, Scheffer Viktor, Löwensohn Imre, Sigray István, Gerecz Egonka, Luczenbacher Ada, Fekete Kálmán, Simon Béla, Berényi Irma, Zombory Margit és Géza, Sperlinger Emil, Pongrácz Margit, Mandel Jolán, Válya Gyula, Nagy Dezső, Herman Antal és Miska, Büttner Irmuska, Szent-Ivány Carla, Hefty Andor, Rác Margitka, Lőrinczy Mariska, Vidákovich M. (nevedet egészen ird ki, másképp jövőre nem közölhetem. *F. b.*), Szalay Zoltán, Mészár Irénke, ifj. Muntján Béla, Braun Adrienne, Kláber Alfréd, Pécs Mariska, Tobisch Ili és Iri, Goldfeld Jenő (gondosabban és tisztábban ird! *F. b.*), Bakos Gábor (minden előfizető beküldheti a megfejtést. *F. b.*), ifj. Sümegh János, Gáldonyi Mariska és Miklós, Rakovszky László, Deák Iluska, Steiner Marcsa, Czehlár Olga, Lövinger Ida, Török Imre, Scharff Gyula, Agárdy Mariska, Kaszás Irén és Imre, Rónai Anna, Rajzinger Sárka, Veress Bözsi, Szilvássy Erzsébet (s nem Erzsébeth. *F. b.*), Masszi Janika, Hruschak Irma kisasszony (ez lévén az aláírás, így közlöm. *F. b.*), Schwarz Magda, Bournáz Kamilla, Valásek Annuska, Nagy Béla, Barcsay Albert, Szitányi Matild.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett ifj. Medveczky Károly, Léván, kinek a jutalom-könyvet (*»Az új Közös Pető«*, színes képes könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadó-hivatal megküldi.

A *»Kis Lap«* LIII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Janny Rudolf, Winkler Margit és Edith (részben), Vállas Ilonka, Szent-Ivány Carla, Roheim Rózsika (részben), Gál Pista (részben), Tálasy Ilonka, Ghyczy Józsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Esterházy Erzsébetke. Haladást mutatsz, de még nem jelenhet meg, mivel az első már nem új, a harmadik meg nem szabatos. Ajándékdal megörvendezettél, s küldetek a »Kis Lap« tavalyi folyamából egy számot (ha ugyan el nem fogyott még) melyben arcképem megjelent. Szeretném vagy egyszer azt a csitri varkocskát meghúzni. — **Schwartz „Schwester“.** Mivel, amint írod »németül« (azaz németnek) születél és csak most tanulsz magyarul, nem vehetem rossz néven a soraid fogyatékos magyarságát; csak azt találok furcsának, hogy mikor úgy ahogy mégis tudsz már magyarul, épp a nevedet nem tudod még magyarul aláírni. Abból, hogy »Schwarz Schwester«, tulajdonképen csak annyit érthetni, hogy testvére vagy valakinek. Ami ama közleményre vonatkozó kérdéset illeti, annak egyszerű a magyarázata: a »Kis Lap« kiadó-tulajdonosa, bizony nagy áldozattal! szerződésileg biztosította magának ama rajzok és közlemények közlésének jogát, úgy hogy Magyarországon másnak nem is szabad azokat közölni, csak a »Kis Lap«-nak. Azok a legjelesebbek, amit e nemben ismerünk. — **Steiner Marcsa.** Lám hogy igenis tudsz vonalzott papirosra írni. Mostani leveled már sokkal csinosabb. — **Bachrach Mátyás.** »Hazaíjas üdvözléssel« azt kérde: mikor kapod az ajándékot? Mikor ígértem én ezt neked. Feltűnő, hogy e kérdésnek a kézírata feltűnőképen üt el a te írásodtól. — **Zsulkovszky Egon.** Én is úgy tanultam, hogy a papagálynak méreg a petrezselyem-mag. Igaz-e, nem tudom. Te se próbálkozzál megtudni, mert hát ha kisérleted áldozatává lenne a ti beszédes madaratok? — **Löwinger Ida.** Hírek közlése a »Kis Lap«-ból ki van zárva. — **Pagét Johnny.** Fölvilágosító soraid és ragaszkodásod nyilvánítása egyképen örömmre szolgáltak. — **Spitzer Jolánka és Fánika.** Bizvást küldhettek. — **Jónás Zsani.** Hogy kerülhetett a te édes apád neve a megfajtott sorába, ha nem úgy érkezett volna a levél? — **Büchler Károly.** Hogy mikor? Azt még most meg nem határozhatom, mert sort illik tartanom. — **Lipovniczky Ernő.** U. l. megemberelte magát a tél, mert itt Budapesten is csak úgy hemzseg most a sok koresolyázó, hogy befagytak a tavak. — **Badics Gizi.** Az elbeszélés végét el nem árulhatom. Meglehet, hogy egy tekintetben csalódnai fogsz. — **Klimó Juliska.** Én bizony nem tudok aféle német »Kis Lap«-ot. Az, amelyet ismertem (»Kleine Leute«) rég megszűnt. Nyilván lesz elég más. E végett azonban fordulj valamely fővárosi könyv-kereskedőhöz, aki szívesen fölvilágosít. — **Kis Károly.** Ugy látom, csak nagy megelégedéset akartad nyilvánítani; s én ezt kellemes tudomásul veszem. — **Weinberger Lajos.** Ha figyelemmel olvasnád ezt a rovatot, nem fordulnál hozzám olyan kérdésekkel. — **Zagróczky Bözsi.** Sokad magaddal vagy,

akik gyorsan szerették meg a »Kis Lap«-ot. Ami persze nekem örömet okoz. — **Schippert Olga.** Küldjed be; ha megfelel, közlöm is. — **Keresztély Ernő.** Lássam hát. — **ifj. Csorba Menyhért.** Jónak jó, de kissé tán nagyon is könnyű. — **Ranzenberger Lajos.** Azt kérde: »a muzulmán vagy Európa összes seregei fognak-e győzni? Kérek választ!« Még amidőn Európának összes seregeivel háborut fog folytatni a muzulmán: még akkor sem válaszolnék erre, mert annak megvitatása nem a »Kis Lap«-ra tartozik. De ellenben már arra te válaszolhatnál nekem: miért rojtos papirosra írsz? A takaros levél nem ellenkezik a nagy politikával. Különben a »Kis Lap«-ot *Forgó bácsi* szerkeszti és senki se más. Tehát soraidban ehhez fordulj. — **Nagy Béla.** A pótolandó szónak is jelentést kell birnia. Az *öd, lam, röm* stbinek semmi értelme. A »Kis Lap« közleményei alatt csak akkor van név, ha azt a közleményt a szerkesztőségén kívül állótul kapom. — **Krausz Géza.** Az előforduló helységekről pontosan ird meg, melyik vármegyében vannak? Akkor beszélhetünk a dologról. Hát a *dara, szeder, szesz* stb. hol rekedtek? Azt ajánlanám mégis: más szót válassz. — **Katrenyák Mariska.** Erősen érzik rajta *Eötvös* Józsefnek, a nagy költő egyik remekének hatása. Már a 4-ik sornál rájárt az eszem a »*Megfagyott gyermek*«-re. Ez után bajos írni közölhetőt még gyakorlottabb tollnak is. — **Fromm Hermína.** Bizony, az újabbak sem felelnek meg. — **Dobóczky Mariska.** Ha beválik, örömet nyitok tért az újabbnak is. — **Jamniczky Mária.** Mint amely uton leveled: ugyan-azon az uton érkezik hozzám egyéb küldeményed is. Legalkalmasabb a posta-utalvány. — **Kalmár Rózsika.** Könnyűeske dolgok azok, kis lányom. — **Sármezey Mici és Annuska.** Kéréstelek a *kiadó*-hivatalhoz forduljatok. Különben soraitokat közöltem vele s majd kaptok is tőle választ. A többire nézve: olvassátok el, hogy mit üzenek Jamniczky Máriának. — **Fekete Rudolf.** *Rezső* nem név: csak úgy van erőszakosan ráhuzva a *Dezső* kaptafájára. Igaz-magyarán *Radó* volna a te neved. Úgyes levelkédet egyébként örömmel olvastam. — **Mérey Oszkár.** Első része nincs eléggé megokolva. Jó az egészben csak a régi, melyet, mihelyest lesz egy kis érkezésem, kissé átdolgozva fogok közre bocsátani. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Záborszky Mariska (N. Atád, Somogy vm.) Lebelzával.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Teőke* István és Gyuri 1 frt., *Fáy* Endre és Árpád 30 kr. Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.